

A'.

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

Θελω λεγειν Ατρειδας,
θελω δε Καδμον αδειν·
α βαρβιτος δε χορδαις
Ερωτα μουνον ηχει.
ημειψα νευρα πρῶην, 5
και την λυρην απασαν,
καγω μεν ηδον αδλους
Ηρακλεους· λυρη δε
Ερωτας αντεφωνει.
χαιροιτε λοιπον ημιν, 10
ηρωες· η λυρη γαρ
μονους Ερωτας αδει.

I. Dieses kleine Lied ist gleichsam eine Vorrede oder Einleitung zu der ganzen Sammlung Anacreontischer Gedichte, an deren Spitze es steht. Der Dichter entschuldigt sich, dass er nichts als Scherz- und Liebeslieder singe, und giebt zur Ursach an, weil ihm alle Versuche an epischen oder Heldengedichten mislungen wären.

V. 3. α ανστ. η. 4. μουνον ανστ. μονον. — ηχει v. ηχεω.
5. ημειψα v. αμειβω. 7. καγω ανστ. και εγω. — ηδον v.
αδω. 9. αντεφωνει v. αντιφωνεω. 10. χαιροιτε v. χαιρω.